

тия нѣща, защото ние всичко сме наредили, както трѣбва, — казаха другаритѣ ми, и азъ бѣхъ принуденъ да се покоря на вишегласието.

Провалихме зида, отворихме вратата и влѣзохме вжтре. Кадиятъ не бѣше легналъ, защото свѣщъ още свѣтѣше въ стаята му. Когато стояхме на двора, то две кадъни изъ харема на кадиятъ излѣзоха по вѣнъ и видѣха ни. Повдигна се викъ, крѣсъкъ и голѣмъ плачъ. Кадънитѣ побѣгнаха назадъ, а ние се спуснахме и влѣзохме заедно съ тѣхъ въ харемлъка. Кадиятъ ни посрещна съ пищовитѣ, но ние му пресѣкохме рѣцетѣ и вързахме го. Вързахме така сжщо и всичкитѣ други живи сжщества, които се намираха въ кжщата. Ние вземахме всичко, щото намѣрихме: пари, много сребърни и златни нѣща и нѣколко връвца съ жълтици. Когато свършихме своитѣ работи, то трѣбваше да помислиме — какво да правиме съ кадиятъ и съ неговото семейство. Моето мнение бѣше таково, че трѣбва да се изколятъ и женитѣ и децата, защото, ако се оставятъ живи, то твърде лесно могатъ да познаятъ нѣкого изъ насъ и да го предадатъ; но моитѣ другари бѣха изъ числото на ония хора, които искатъ да се работи много, а да се не жертвува нищо. Моитѣ другари се бѣха научили да гледатъ равнодушно, когато ни колятъ турцитѣ, а бояха се да заколятъ баремъ единъ отъ тия турци! Разбира се, че азъ трѣбваше да се съглася съ другаритѣ си, за да не кажатъ, че работя на своя глава и по своя воля.

Когато оставихме кадишкия конакъ, то излѣзохме на полето, раздѣлихме плячката и раздѣлихме се. Азъ и Стоянъ отидохме въ гората и скрихмe се на едно твърде тайно мѣсто. Когато другаритѣ ни оставиха, то ние